

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoSr/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6619203158
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6619203158.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členov senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a Mgr. Radoslavy Strhárskej, v právnej veci žalobkyne Erika Putnokyová, nar. 19.09.1979, trvale bytom Farská lúka 1633/86, 986 01 Filakovo, proti žalovanému EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpenému Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, o zrušení rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Lučenec sp.zn. 8Csr/1/2019-173 zo dňa 18. decembra 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec sp.zn. 8Csr/1/2019-173 zo dňa 18. decembra 2020 p o t v r d z u j e .

II. Žalovaný má proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom prvou výrokovou vetou žalobu zamietol a druhou výrokovou vetou žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške trov konania.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 12.07.2019 sa domáhala zrušenia rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03, 811 03 Bratislava, s ustanoveným rozhodcom Mgr. Richard Mošad', LL.M zo dňa 15.04.2019, sp.zn. SRSpA 00343/18 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“). Žalobu žalobkyňa odôvodnila s poukazom na ustanovenia § 40 ods. 1 písm. c), j) a l) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v planom znení.

3. Konštatoval, že v predmetnej veci už raz rozhodol rozsudkom č.k. 8Csr/1/2019-96 zo dňa 11.02.2020 tak, že žalobu žalobkyne zamietol a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o náhrade trov konania. Po žalobkyňou podanom odvolaní Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 41CoSr/3/2020-135 zo dňa 13.08.2020 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil tomuto na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Súd prvej inštancie zistil, že dňa 06.06.2013 žalobkyňa uzatvorila so spoločnosťou Consumer finance Holding, a.s., so sídlom Hlavné námestie 12, Kežmarok, IČO: 35 923 130 (ďalej len „právny predchodca žalovaného“) zmluvu o postúpení pohľadávok v zmysle ktorej došlo k postúpeniu pohľadávky proti žalobkyni na žalovaného v celkovej výške 2.799,17 Eur. Ďalej zistil, že dňa 21.11.2008 bola medzi právnym predchodcom žalovaného a žalobkyňou uzatvorená Zmluva č. 15699, dňa 28.12.2016

žalobkyňa a žalovaný uzatvorili Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach č. 2790773 (ďalej len „dohoda o uznaní záväzku“). Dohodu o uznaní záväzku žalovaná podpísala vo Filárovej dňa 28.12.2016 a žalovaný v Bratislave dňa 25.11.2016. Dňa 28.12.2016 podpísala žalobkyňa a dňa 25.11.2016 podpísal žalovaný spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu.

5. Na dokazovaní zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 2 ods. 1, § 45 ods. 1 písm. c), j) a l), § 46 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní“), § 4 ods. 1, ods. 2 písm. h), k), ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 52 ods. 1, § 54 ods. 4 písm. r), § 53 ods. 5, § 524, § 110 ods. 1, druhá veta, § 558 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že žaloba nebola podaná dôvodne, preto ju v plnom rozsahu zamietol.

6. Súd prvej inštancie po právnom názore vysloveným odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení skúmal, či sú dané dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku tvrdené žalobkyňou podľa § 45 ods. 1 písm. c), j), l) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Z obsahu rozhodcovského rozsudku mal súd prvej inštancie preukázané, že stály rozhodcovský súd rozhodoval spor, ktorý vyplýva zo spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy a v súlade s dohodou o uznaní práva, ktoré vzniklo na základe zmluvy o úvere, išlo o vec, ktorú rozhodcovská zmluva výslovne predvídala v čl. II a nebola vylúčená zo spotrebiteľského rozhodcovského konania.

7. V súvislosti s námietkou, že rozhodcovský súd zaviazal žalobkyňu na plnenie, ktoré je svojou povahou objektívne nemožné a že vec nesprávne posúdil s poukazom na § 45 ods. 1 písm. j), l) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní súd prvej inštancie poukázal na obsah rozhodcovského rozsudku, z ktorého bolo zjavné, že rozhodcovský vzťah zmluvný vzťah zo zmluvy kvalifikoval podľa § 497 Obchodného zákonníka ako zmluvu o úvere a súčasne sa zaoberal aj vzťahom zmluvy k ustanoveniam zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom zmluvu správne vyhodnotil podľa § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere. K námietke žalobkyne, že nemala vedomosť o tom, že dohodou o uznaní záväzku uznáva premlčaný dlh súd prvej inštancie poukázal na bod 14. rozhodcovského rozsudku.

8. Súd prvej inštancie uviedol, že v tomto konaní došlo k prerušeniu premlčacej lehoty uznaním práva písomným právnym úkonom dlžníka (dohoda o uznaní záväzku), ktoré predstavuje obligatórne písomný a obligatórne kauzálny právny úkon dlžníka adresovaný svojmu veriteľovi, v ktorom uznáva svoj dlh voči veriteľovi čo do dôvodu i výšky. Uznanie dlhu spôsobuje vznik novej desaťročnej objektívnej premlčacej lehoty vo vzťahu k právu veriteľa aj v tom prípade, ak dlžník uznáva dlh už premlčaný (§ 110 Občianskeho zákonníka).

9. K obrane žalovanej, že pri podpise dohody o uznaní záväzku nevedela o tom, že právo žalovaného je premlčané súd prvej inštancie poukázal na bod 17. zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, z ktorého okrem iného vyplynulo, že žalobkyňa nebola nútená predmetnú dohodu podpísať, podpísanie dohody mohla odmietnuť. Podpis tejto dohody nebol podmienený podpisom žiadnych iných dokladov, nebol nijak časovo limitovaný, teda žalobkyňa mala dostatok času na to, aby si predmetnú dohodu pozrela, oboznámila sa s ňou a v prípade, ak s jej obsahom súhlasila ju podpísať. Odvolací súd zároveň poznamenáva, že žalobkyňa ani nenamietala, že by uznaný dlh napríklad v uznannej výške v čase uznania neexistoval. Súd prvej inštancie poukázal aj na to, že uznanie dlhu upravuje § 558 Občianskeho zákonníka, ktorý je úzko spätý s inštitútom premlčania. Uznanie splatného dlhu má tak za účinok založenie plynutia novej premlčacej lehoty (ako v súdenom spore). K založeniu novej premlčacej lehoty dochádza aj v prípade, že predmetný dlh bol v čase uznania už premlčaný. K tvrdeniu žalobkyne o tom, že uznáva premlčaný dlh, hoci o tom nevedela poukázal na § 558 druhá veta Občianskeho zákonníka, ktoré vo svojej podstate s § 110 Občianskeho zákonníka upravuje samostatnú právnu úpravu účinkov premlčania, ktoré nastanú bez ohľadu na to, či došlo k platnému uznaniu dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Znamená to, že účinok začatia plynutia novej desaťročnej premlčacej doby nastane aj v prípade absencie vedomosti toho, kto dlh uznal, že je dlh premlčaný. Bez ohľadu na to, či bol dlh premlčaný alebo nie, v prípade splnenia všetkých zákonných náležitostí tak uznanie dlhu zakladá nové plynutie premlčacej doby, ktorá sa začína počítať od momentu, kedy k uznaniu došlo, resp. ak bola v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty. V súdenom spore

žalobkyňa - dlžníčka vo svojom vyhlásení okrem iného sľúbila, že dlh bude platiť v splátkach po 20,-- Eur mesačne splatných 25. deň v mesiaci s dátumom prvej splátky 25.01.2017, žalobkyňa plnila splátky, čím preukázala, že o výške uznaného dlhu nemala žiadne pochybnosti, dlh existoval. Dohodu o uznaní záväzku porušila, splátky platila nepravidelne, a preto žalovaný od uzavretej dohody odstúpil.

10. Vo vzťahu k § 45 ods. 1 písm. j) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že rozhodcovský rozsudok žalobkyni uložil povinnosť peňažného plnenia vo výške 1.969,17 Eur spolu s príslušenstvom, čo je štandardná forma plnenia nielen v rozhodcovskom, ale aj v civilnom sporovom konaní.

11. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že z hľadiska hmotného práva rozhodcovským súdom neboli porušené ustanovenia zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, ktorý rozhodcovský rozsudok správne a úplne zistil skutkový stav veci a ku dňu vydania rozsudku aplikoval relevantné hmotné právo aj vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa. Súd prvej inštancie dokazovaním na základe skutkových tvrdení žalobkyne nezistil platnosť spotrebiteľskej zmluvy a s ňou súvisiacej spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy. Z dôvodu, že neboli zistené a žalobkyňou neboli preukázané zákonné dôvody, pre ktoré by mohol zrušiť rozhodcovský rozsudok, súd prvej inštancie žalobu žalobkyne v plnom rozsahu zamietol.

12. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP. V spore bol v plnom rozsahu úspešný žalovaný, preto mu súd prvej inštancie priznal nárok na plnú náhradu trov konania od neúspešnej žalobkyne.

13. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. V odvolaní uviedla, že pri uzatváraní dohody o uznaní dlhu bola ako spotrebiteľ uvedená do omylu, nakoľko žalovaný jej nekalým spôsobom predložil túto listinu s tým, že uznáva premlčaný záväzok podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka čo do právneho dôvodu a výšky. Uvedené považovala za nekalú obchodnú prax, nakoľko ako spotrebiteľ a neznáma právnych predpisov nebola zrozumiteľne a s odbornou starostlivosťou oboznámená s jednotlivými predmetnými článkami a konkrétnym ustanovením Občianskeho zákonníka. Nepochybnila to, že žalovaný nemá zákonnú povinnosť poskytovať právne služby, ale žalovaný je povinný podrobne oboznámiť spotrebiteľa s obsahom predkladaných listín na podpis v čase a na mieste tomu zodpovedajúcemu a nie pred bytovkou jej neznámou osobou pod časovým nátlakom bez toho, aby jej žalovaný dal možnosť listiny si dať preštudovať a až po následnom poučení ich podpísať alebo odmietnuť. Zároveň poukázala na to, že k predloženiu listín k podpisu došlo po piatich rokoch po postúpení pohľadávky, teda po uplynutí zákonnej trojročnej premlčacej doby. Mala za to, že uplatňovaný nárok žalovaného je protizákonný a rozhodcovský rozsudok bol vydaný v rozpore s platnou judikatúrou Slovenskej republiky. Namietala, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva podpísaná dňa 28.12.2016 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a ako taká je neplatná, čím došlo k porušeniu jej práv ako spotrebiteľa. Na základe tejto neplatnej rozhodcovskej doložky došlo k vydaniu rozsudku rozhodcovským súdom. Na podporu svojho tvrdenia poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo 1/2012 zo dňa 21.03.2012. Ďalej namietala, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil aj spotrebiteľskú zmluvu zo dňa 24.11.2008 uzavretú medzi právnym predchodcom žalobcu a ňou. Mala za to, že medzi nimi nebola uzatvorená riadna písomná zmluva so všetkými náležitosťami, ktoré vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch. Vyslovila názor, že žalovaný nepredložil žiaden dôkaz o zaslaní sporných listín poštou, prípadne e-mailom, ale naopak dôkaz o jej výpovediach preukazuje aj dátum podpisu listín v čase sviatkov pred bytovkou v podvečerných hodinách dňa 28.12.2016. Namietala, že súd prvej inštancie sa opakovane nezaoberal skutočnosťou, jej námietkami, nesprávne opísal skutkový dej, keďže listiny neboli doručené poštou a nemala čas ich prehodnotiť, dať si vysvetliť obsah pre ňu neznámych ustanovení, ako to uviedla aj na pojednávaníach. Mala za to, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva a dohoda o uznaní záväzku boli uzavreté v rozpore s § 39 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na to, že právny úkon spojený s uzatvorením spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy a dohody o uznaní záväzku je absolútne neplatný právny úkon žiadala, aby súd prehodnotil spôsob ich uzatvorenia, nakoľko tieto listiny boli vyhotovené v rozpore s dobrými mravmi. Nakoniec uviedla, že neuznáva dlh a vzniesla námietku premlčania podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Zároveň navrhla, aby odvolací súd vyslovil, že predmetná spotrebiteľská rozhodcovská zmluva a dohoda o uznaní záväzku je neplatná. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a aby zrušil rozhodcovský rozsudok.

14. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný. Vo vyjadrení uviedol, že sa plne stotožňuje s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a považuje ho za zákonný a vecne správny. K námietke premlčania opätovne poukázal na to, že aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1, druhá veta Občianskeho zákonníka zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1, druhá veta Občianskeho zákonníka nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, čo potvrdzujú aj odlišné právne dôsledky, ktoré s nimi zákon spája. Uznanie premlčaného práva nie je z hľadiska účinkov spojených s § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo, pričom § 558 Občianskeho zákonníka pre vznik vyvrátiteľnej domnienky, že dlh v čase uznania trval vyžaduje, aby ten, kto uznal premlčaný dlh, o jeho premlčaní vedel. Mal za zrejmé, že ak by aj žalobkyňa v čase uznania dlhu nevedela o jeho premlčaní, nastupuje právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá v § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Tiež mal za to, že rozhodcovský rozsudok obsahuje dostatočné odôvodnenie a že uvedené rozhodnutie je v súlade so zákonom. Rozhodcovský rozsudok je vykonateľný a neodporuje zákonu ani dobrým mravom, nakoľko zaväzuje na plnenie, ktoré je v zmysle zákona plniteľné. Povaha rozhodcovského súdu, ani rozhodcovský rozsudok a ani priebeh konania, ktoré mu predchádzalo nie sú v nesúlade s verejným poriadkom Slovenskej republiky. Na záver uviedol, že argumentácia žalobkyne je založená na nepreukázaných a neoveriteľných tvrdeniach. Z uvedených dôvodov nesúhlasil s podaným odvolaním, nakoľko mal za to, že nie sú splnené dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a žalobkyňa neunesla bremeno svojich tvrdení. Navrhol, by odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

15. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Vo vyjadrení opakovane poukázala na skutočnosť, že uznanie dlhu a rozhodcovskú zmluvu podpísala dňa 28.12.2016 za podmienok v rozpore so zákonom. Tento úkon považovala za neplatný právny úkon, a teda aj rozhodcovský rozsudok považovala za neplatný. Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6MCdo 9/2012 zo dňa 16.01.2013, pričom vo vyjadrení uviedla rovnaké skutočnosti, ako v odvolaní proti napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie. Zdôraznila, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a ako taká neplatná, čím došlo porušeniu jej práv ako spotrebiteľa. Keďže rozhodcovská zmluva nebola platne uzavretá, rozhodcovský súd nemal právomoc vydať rozhodcovský rozsudok. Vzniesla námietku premlčania v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka a navrhla, aby odvolací súd vyslovil, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva a dohoda o uznaní záväzku je neplatná.

16. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, prejednal odvolanie žalobkyne v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP, rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP, nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné doplniť alebo zopakovať pojednávanie (ust. § 385 ods. 1 CSP) a contrario a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

17. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 12.07.2019 sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku. Žalobu odôvodnila tým, že pri podpise dohody o uznaní záväzku bola uvedená do omylu, nakoľko žalovaný jej ju nekalým spôsobom predložil s tým, že uznala premlčaný záväzok podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka čo do právneho dôvodu a výšky, pričom ako laik, spotrebiteľ nebola zrozumiteľne oboznámená s jednotlivými článkami dohody o uznaní dlhu a konkrétne s ustanovením § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedla, že zmluva o poskytnutí pôžičky č. 15699 uzavretá medzi ňou a právnym predchodcom žalobcu dňa 24.11.2008 je spotrebiteľská zmluva, ktorá neobsahovala všetky náležitosti, ktoré vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch. Žalobu ďalej odôvodnila tým, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a ako taká je neplatná, čím došlo k porušeniu jej práv ako spotrebiteľa. Žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku odôvodnila s poukazom na § 40 ods. 1 písm. j) a c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.

18. Podľa § 45 ods. 1 písm. c), j) a l) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou proti druhému účastníkovi na súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, ak

- c) rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, ktorý spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nepredvídala, alebo sa ním rozhodlo o veci, ktorá je podľa tohto zákona vylúčená zo spotrebiteľského rozhodcovského konania,
- j) rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka spotrebiteľského rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je svojou povahou objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom,
- l) rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

19. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

20. Podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré umožňujú, aby bol spor medzi stranami riešený v rozhodcovskom konaní bez splnenia podmienok ustanovených osobitným zákonom.

21. Podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premičuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premičuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premičacia doba od uplynutia tejto lehoty.

22. Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premičanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premičaní.

23. Po preskúmaní odvolací súd zo spisu zistil, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola dňa 28.12.2016 uzavretá Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva (žalobkyňa podpísala dňa 28.12.2016 a žalovaný podpísal dňa 25.11.2016). Odvolací súd už vo svojom zrušujúcom uznesení sp.zn. 41CoSr/1/2019-102 zo dňa 26.06.2019 zistil, že z článku I. spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že Stálym rozhodcovským súdom sa na účely tejto zmluvy rozumie Stály rozhodcovský súd zriadený pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, Bratislava, IČO: 45 744 971, spotrebiteľským rozhodcovským konaním sa na účely tejto zmluvy rozumie rozhodcovské konanie vedené pred Stálym rozhodcovským súdom podľa zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, ako aj podľa štatútu a rokovacieho poriadku Stáleho rozhodcovského súdu platných v čase začatia rozhodcovského konania, webovým sídlom Stáleho rozhodcovského súdu je www.arbsud.sk <<http://www.arbsud.sk>>, adresa pre elektronickú komunikáciu so Stálym rozhodcovským súdom je podatelna@arbsud.sk <<mailto:podatelna@arbsud.sk>> a že rozhodným právom sa na účely tejto zmluvy rozumie právny poriadok Slovenskej republiky. V článku II. si zmluvné strany dohodli predmet zmluvy, podľa ktorého všetky spory, ktoré vzniknú z Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom pod číslom 2790773, podpísanej veriteľom dňa 21.11.2016, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie alebo spory, ktoré vzniknú na základe tejto dohody, alebo spory, ktoré vzniknú z právnych vzťahov, ktoré zabezpečujú záväzky tejto dohody, budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom podľa jeho vnútorných predpisov, a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu. Článok III. Spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy obsahuje poučenie o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní určené spotrebiteľovi. Žalobkyňa uvedenú spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu podpísala. Odvolací súd opätovne po preskúmaní spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy dospel k záveru, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva sa nachádzala na samostatnom tlačive, nebola súčasťou žiadnej inej zmluvy, a teda žalobkyňa mala možnosť rozhodnúť sa, či rozhodcovskú zmluvu podpíše. Jej uzatvorenie nebolo podmienené ani podpísaním Dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach, keďže sa jedná o dve samostatné listiny. Zároveň z obsahu spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy odvolací súd mal preukázané, že táto obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti podľa § 3 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, t.j. má písomnú formu, je obsahovo a formálne oddelená od spotrebiteľskej zmluvy, neobsahuje dojednania, ktoré nesúvisia so spotrebiteľským rozhodcovským konaním, obsahuje identifikačné údaje zmluvných strán, označenie spotrebiteľskej zmluvy, na spory, z ktorých sa vzťahuje spotrebiteľská rozhodcovská zmluva, označenie stáleho rozhodcovského súdu s uvedením názvu a sídla, webové sídlo stáleho rozhodcovského súdu, ako aj aktuálne údaje podľa § 18 ods. 3 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a adresu pre elektronickú komunikáciu a poučenie o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva nie je súčasťou formulárovej zmluvy a jej dojednanie nie je

preto neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmluve tak, ako to tvrdí žalobkyňa v žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ako aj v podanom odvolaní.

24. K námietke platnosti uzavretia Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach odvolací súd uvádza, že žalobkyňa mala možnosť preštudovať si predmetnú dohodu vo svojom bydlisku, mohla si jej obsah nechať vysvetliť ak jednotlivým ustanoveniam nerozumela ako tvrdí, prípadne mala možnosť túto dohodu nepodpísať. Z bodu 4.1 dohody vyplýva, že táto bola uzatvorená vážne, zrozumiteľne a určite, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok, že pred podpisom si dohodu v celosti i s prílohami prečítala, porozumela jej obsahu a na znak súhlasu ju podpísala. V bode 5 dohody si zmluvné strany dohodli mediačnú doložku. Z uvedených dôvodov odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa mala dostatok času sa s predmetnou dohodou oboznámiť, v dohode bol dlh presne špecifikovaný, bola špecifikovaná aj zmluva, na základe ktorej predmetný dlh vznikol. Žalobkyňa nebola nútená predmetnú dohodu podpísať, podpísanie dohody mohla odmietnuť. Podpis tejto dohody nebol podmienený podpisom žiadnych iných dokladov, nebol nijak časovo limitovaný, teda žalobkyňa mala dostatok času na to, aby si predmetnú dohodu pozrela, oboznámila sa s ňou a v prípade, ak s jej obsahom súhlasila ju podpísala. Odvolací súd zároveň poznamenáva, že žalobkyňa ani nenamietala, že by uznaný dlh napríklad v uznanej výške v čase uznania neexistoval. Žalobkyňa tiež žiadnym hodnoverným spôsobom nepreukázala, že v čase uzavretia dohody o uznaní záväzku nemala vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch.

25. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné generalizovať, resp. automaticky posudzovať každý rozhodcovský rozsudok za neplatný, zaväzujúci na nedovolené plnenie, prípadne odporujúci dobrým mravom len z dôvodu, že ide o rozsudok, ktorý nebol vydaný štátnym súdom a popritom sa brániť opomenutím tohto súdu prihliadnuť na ochranu práv spotrebiteľa. Je potrebné si uvedomiť, ako uviedol aj rozhodcovský súd, že ochrana spotrebiteľa nemôže byť absolútna, zbavujúca ho akýchkoľvek povinností plniť si svoje záväzky, a to len z titulu, že ide o spotrebiteľa. Európsky súd pre ľudské práva definuje spotrebiteľa ako osobu v rozumnej miere dobre informovanú, vnímavú a obozretnú. Z takejto dikcie je potom možné vyvodiť, že spotrebiteľ by si mal byť vedomý svojho konania, a teda reflektujúc na prejednávajúcu vec, ak žalobca rozhodcovskej zmluve a dohode o uznaní záväzku nerozumel, mohol ich odmietnuť podpísať. Podpísaním rozhodcovskej zmluvy však žalobkyňa prejavila súhlas s prípadným rozhodcovským konaním, pričom uzavretie rozhodcovskej zmluvy nevyklučuje ani samotný zákon.

26. K námietke premlčania vznesenej žalobkyňou v odvolaní odvolací súd uvádza, že námietku premlčania v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku nie je možné vzniesť, pretože predmetom tohto konania nie je určenie majetkového práva, ale zrušenie rozhodcovského rozsudku. Z uvedeného dôvodu odvolací súd na námietku premlčania vznesenú žalobkyňou v odvolacom konaní neprihliadal.

27. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že nebol splnený žiaden z dôvodov na zrušenie rozhodcovského rozsudku, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

28. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa ust. § 396, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s ust. § 262 ods. 2 v nadväznosti na ust. § 251 CSP súd prvej inštancie.

29. Rozsudok bol jednohlasne schválený členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).